

nesoglasje med hrepenenjem in življenjem, ki ga ženska le redkokdaj reši z razumom in resignacijo. Izhod pa je le eden, in ta izhod je vzrok, da se ne bi zmotil, kdor bi dejal, da je v Parizu v tem sloju še bolj nego drugod večinoma vse prodano in naprodaj. Nekatera izmed teh deklet — Parižan jih imenuje „midinettes“ — napravijo „karijero“ in pridejo preko grizetke ali šansonetke v zakotnem templju Bakha in Venere do naslova poštene boljše polovice prevročesrčnega kalina. Druge zopet — in teh je legijon — pristanejo po pustolovnih Odisejah k različnim bregovom, mnogo jih pogine izcrpanih in izžitih, bolnih in razjedenih od tistega strupa, katerega ime meče strašno senco na smehljajoči se obraz večne boginje, po bolnicah, le malo pa jih je, ki zares ostanejo pri svojem poklicu, in še manj takih, ki si ohranijo poštenje. Takoj v prvih dnevih mojega bivanja v Parizu mi je bil namenjen vpogled v eno izmed takšnih dramc življenja, ki se je končala s smrtonosnim skokom iz četrtega nadstropja na dvorišče. Ljubeznivemu bralcu, vkljub in zato, ker je stvar prelepa snov za novelico, da bi jo zapravil v kratkih besedah, jo za danes raje zamolčim in opišem raje svoj obisk v „Salonu“.

(Dalje prihodnjič.)

Mrak.

Zlati se nad neskajjeno modrino
blesteče jadro, bel galeb leskeče
nad morjem . . . Solnce kraj sveta trepeče —
umira . . . Mrak je legel na ravnino,

na skale grobno je izlil tišino.
Vse tiho — ah, še srce ne drgeče,
še misli so zamrle koprneče
in potopile v morsko se globino . . .

In tiho spijo v dnu zelenem, spijo,
nad njimi snežnobelo jadro plove
kot sen v neskončnost daljno, nepoznano. —

In sanjajo brez boli melodijo,
ki z daljnih sfer priplula je v valove —
in pozabljenje diha nad poljano . . .

Vojeslav Molè.